

KRISTINA OHLSSONOVÁ SPÁSA

Kniha
Zlín

Spása

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Kristina Ohlsson

Spása – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Lod'
Paruka
Račí
Prsten
Klesám
Zlín

KRISTINA OHLSSONOVÁ
SPÁSA

A dramatic black and white photograph of a stormy sea. In the lower left, a small sailboat with a single white sail is visible on the water. The background features dark, jagged cliffs and a turbulent sky with multiple bright lightning bolts striking down. The overall mood is intense and ominous.

KRISTINA OHLSSONOVÁ SPÁSA

Přeložili
Vendula Nováková, Viola Somogyi
a Martin Severýn

**Kniha
Zlín**

FRÄLSARKRANSEN

Copyright © Kristina Ohlsson 2024

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Vendula Nováková, Viola Somogyi,

Martin Severýn, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7662-969-1

ISBN e-knihy 978-80-7662-977-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-978-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-970-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Vedra přišla ve chvíli, kdy se léto pomalu chýlilo ke konci. Na jaře předpovědi slibovaly, že léto přinese vysoké teploty, teplé koupání a vyprahlou zemi. „Kupte si ventilátor, než se vyprodají!“ hlásaly obchody a každý, kdo měl pocit, že horko trochu hůř snáší, jejich výzvy ihned uposlechl.

To se týkalo i západního pobřeží.

V Hovenäsetu se místní s očekáváním dívali na moře a vyhlíželi slibované teplo. Letošní léto nebude šíleně větrné ani deštivé jako jindy, tentokrát je čeká úplná sluneční lázeň.

„To chci vidět,“ říkali ti skeptičtější, ale protože naděje umírá poslední, i oni doufali, že mají před sebou dlouhé a horké léto.

Ale nejsvětlejší roční období žádné zvláštní teplo nepřineslo. Na druhou stranu ani nijak zvlášť nepršelo. Ne, letošní léto se vyznačovalo mírným počasím a dlouhými, světlými, ale chladnými večery. Ventilátorem se nikdo ochlazovat nepotřeboval, zato jste se po deváté večer venku neobešli bez tlustého svetru. A úroda se nikomu nevydařila. Jahody dozrály pozdě a bylo jich málo, ani rybízu a rebarbory se moc neurodilo. Léto ubíhalo na půl plynu a život také.

Minul červenec, přišel srpen a teprve s ním se dostavila vedra. Mírné slunečné počasí bylo vystřídáno tropickým horkem a v Hovenäsetu se všichni snažili využít prázdninovou náladu do poslední kapky, než zase začne všední život, škola

a práce. Nastal čas račích hodů a v chatičkách u moře vrcholily přípravy.

A právě v tuto dobu, během posledního záchvěvu horkého léta, začala jedna osamělá duše v Hovenäsetu pociťovat neklid. Úzkost přerostla v obavy a pak ve strach tak silný, že bylo nutné sáhnout k činům. A vesničku zachvátila atmosféra nejistoty.

Někomu bylo ublíženo.

A někdo se dopustil něčeho zlého.

Stromy a keře ševalily v teplém větru.

Kdo narušil klidný život na pobřeží?

A je v ohrožení i někdo další?

8. SRPNA

„Něco se muselo stát“

Slunce vytrvale pražilo do oken chatky. Když už vykouklo, vždycky svítilo přímo dovnitř, ale zrovna dnes to Oveму Dahlmanovi vadilo víc než jindy.

„Za chvíli abych nosil sluneční brýle i uvnitř,“ mumlal si pro sebe.

Podlaha při každém pohybu zavržala pod jeho vahou.

Venku i uvnitř bylo horko. Nedalo se před ním nikam utéct. Ove se neohrabaně – nebo spíš nedočkavě – probíral záchranými vestami visícími na hřebících na stěně. Kam se sakra poděla ta dětská? Syn přece před pár dny bral vnoučata na loď. Elina určitě měla vestu na sobě.

Ove odložil větší vesty stranou, ale po té malé pořád ani sto-
py. Potlačil povzdech. Podráždění bublalo těsně pod povrchem. Tu vestu musí najít, ale počká to, až se nají. Irma už ohřívá jídlo a nebylo by dobré nechat ho vystydnout. Možná vestu někam dala ona? Při uklízení a třídění věcí měla všelijaké nápady – bylo téměř nemožné udržet s ní krok. Na druhou stranu bylo pořád dost času. Do večera zbývalo ještě několik hodin.

Měli před sebou zábavné odpoledne a večer. Irma snaže Lovise slíbila, že na dnešní račí hody upeče piškotový dort s jahodami, a Ove dostal za úkol vyzvednout Elinu na jakési oslavě v Kungshamnu. Trochu později, až se večírek rozproudí, přijdou vnoučata k nim. Syn Magnus s Lovisou se rozhodli, že oslava bude bez dětí, a zjevně i bez důchodců.

Pro všechny zúčastněné to bylo šikovné řešení, i když Ove věděl, že Irma by se večírku ráda zúčastnila. On sám zůstane radši doma – *mnohem* radši –, ale není nutné říkat všechno nahlas.

Pevným krokem zamířil k domovu. Chatička byla jen kousek od jejich domu a měli ji už skoro třicet let. Tolik času uplynulo, tolik zkušeností stihli nasbírat.

„Ove?“

Irma vykoukla dveřmi na terasu, když se zezadu blížil k domu. Bílé dřevěné obložení zářilo na slunci. Naposledy nechali dům natřít před dvěma lety. Podnebí západního pobřeží dávalo nátěru pořádně zabrat, ale dům bude ještě pět šest let vypadat svěže a zachovale. Aspoň jim to natěrač slíbil.

„Už jsem tady.“

Irma semkla rty.

„Říkala jsem si, kde vězíš. Už je čas oběda.“

Ove neodpověděl.

Co se jídla a spánku týkalo, měli každý odjakživa jiný režim. No vážně, proč takový spěch? Nečekal je žádný luxusní oběd. Hamburger a hranolky. A mléčný koktejl. Všechno dovezené z obchodního centra v Torpu u Uddevally, kde byli na nákupu.

„Říkala jsem si, že se hned po obědě pustím do dortu,“ poznamenala Irma cestou do kuchyně. „Abych to určitě stihla.“

Ove mlčky přikývl.

Irma ten dort pekla už stokrát, a přesto zněla nervózně. V podstatě na tom nebylo nic zvláštního, Irma se stresovala ráda. Tak si to aspoň Ove vykládal, že si manželka užívá, když ji tlačí čas. Připadala si potřebná, plná života. To, že musí něco stihnout, znamenalo, že na ni někdo čeká.

A snaše to zjevně velmi vyhovovalo. Ráda je žádala o pomoc. Ove věděl, že se Irma trápila, když jim Magnus oznámil, že se s Lovisou stěhují z Göteborgu do Hovenäsetu. Magnus tam vyrůstal, ale Lovisa neměla k vesničce žádný vztah. Jak odhadnou, jak moc a jak často je vhodné se vídat, když budou

bydlet tak blízko u sebe? Jak poznají, kdy už se jako rodiče příliš vnucují?

Ale Ove ani jeho syn Irmíny obavy nesdíleli.

„Lovisa stejně jako já touží vypadnout z velkoměsta,“ řekl Magnus. „Nehodíme se tam. Takže to pro naši rodinku bude jako návrat domů. Všechno ostatní se vyřeší.“

Ove si to myslel také. Zároveň nemohl popřít, že v okruhu svých známých byli svědky toho, kam to vede, když rodiče do všeho strkají nos a zapojují se příliš. Nemálo jejich přátel litovalo, že své děti a vnoučata nemůže vídat častěji.

„Tak to u nás nebude,“ prohlásil Ove. „My se budeme zapojovat tak akorát.“

A snad se jim to podařilo, protože Ove měl za to, že jeho vztah se synem je spontánní a nenucený. Za ta léta si našli model, který vyhovoval oběma stranám.

„Tak,“ řekla Irma. „Už jsem všechno nachystala.“

Ove se pozorně podíval na stůl a pomalu přikývl.

Ano, všechno bylo na svém místě.

Jako obvykle.

„Tak se do toho pustíme?“ zeptala se Irma a odsunula židli.

Ove obešel stůl a posadil se naproti ní. Podíval se na připravené jídlo a cítil, jak ho přechází chuť. To se mu stávalo vždycky, když ho čekalo něco, na co se dlouho těšil. Brzy nadejde jeho velká chvíle, jedna z nejlepších za poslední roky.

Ale nejdřív se musí naobědvat. Bylo už skoro půl jedné a Irma by pojala podezření, kdyby nejedl.

„Jasně,“ přikývl. „Pojďme jíst.“

Všechno ostatní počká.

Všechno se stihne.

Hlavně aby Irma neodhalila, co se chystá udělat.

Ove se usmál.

Nadcházející večer bude jedním z nejlepších. Ale jen pro něj.

„Dáš si panáka?“

Z Henrikova hlasu číselo uličnictví a dychtivost.

August vzhlédl od zdobení jahodového dortu a podíval se na svého nejlepšího kamaráda. Blížila se pátá hodina a venku bylo přes pětadvacet stupňů.

„Rád, ale až později v chatce, než přijdou hosté,“ odpověděl. „Teď si dám radši jen vodu. Je strašný hic.“

Henrik se ušklíbl.

„Promiň, že nevím, jak to chodí,“ řekl. „Ještě nikdy jsem na opravdových račích hodech nebyl.“

„Pokud si pamatuju, navštívili jsme spolu aspoň tucet takových večírků,“ namítl August.

Henrik zavrtěl hlavou.

„To byl jen slabý odvar,“ opáčil. „Ve Stockholmu žádné opravdové račí hody nejsou. To máte jen tady, kde se raci skutečně loví.“

August se usmál.

Málokoho ovlivnil jeho odchod na západní pobřeží tolik jako Henrika, který stále bydlel ve Stockholmu. Byly tomu už dva roky, co August opustil život finančníka v královském hlavním městě, vydal se za svým snem a otevřel si bazar v Kungshamnu, pouhé tři kilometry od Hovenäsetu, kde se natrvalo usadil. Tuhle vesničku si pro svůj nový život vybral kvůli vzpomínkám na dětství, kdy sem jezdíval za prarodiči.

Potom se všechno seběhlo tak rychle, až mu to vyrazilo dech. Pouhých pár týdnů po přestěhování dokonce potkal svou životní lásku.

Marii.

Bydleli v okouzlujícím domě na nejromantičtější adrese v celém vesmíru: v Kärleksvägen, Zamilované uličce. Lepší už to být nemohlo. V únoru se jim narodila holčička a August se od té doby vznášel na jakémisi šťastném obláčku.

Byl zamilovaný a stal se tátou. A měl kamaráda ze Stockholmu, který je v jejich ráji navštěvoval, jak často jen mohl.

„To jsem rád, že považuješ naše račí hody za něco jedinečného,“ poznamenal August a podíval se na dceru Sofii, která seděla v dětské židličce na druhé straně kuchyňského ostrůvku.

Nic se jí nemohlo rovnat. Byla to nejdůležitější a nejzávažnější, co ho kdy potkalo. Obrátila mu život vzhůru nohama. Když mu zemřeli rodiče a on se pak zamiloval do Marie, touha po dětech ho zasáhla jako blesk. Maria otěhotněla dřív, než bylo v plánu – asi proto, že vlastně žádné plány neměli –, ale jakmile se těhotenství potvrdilo, nikoho z nich ani nenapadlo, že by si dítě neměli nechat.

Sofia soustředěně sledovala každý Augustův pohyb.

„Ten tvůj kmotr je ale hrozně vybíravý, vid’?“ řekl jí August tiše.

Sofiin kulatý obličej se rozzářil širokým, téměř bezzubým úsměvem.

„Uhu,“ poznamenala.

„Uhu,“ zopakoval po ní August se smíchem. „Slyšíš, Henriku? Souhlasí!“

Henrik potlačil povzdech, rázně přikročil k Sofii a zvedl ji ze židličky.

„Neposlouchej tatku, on si ze mě jen dělá legraci,“ řekl a dal jí pusu na šesulku. „Až tě jednou naučím všechno, co znám, taky budeš mít tak rušný společenský život, že si budeš vybírat jen ty nejvíc trendy večírky a na ostatní se vykašleš.“

August se rozesmál a upustil odměrku na podlahu.

„Až ji naučíš všechno, co znáš? Opovaž se ji poučovat, jak má pracovat osmdesát hodin týdně.“

Henrikovi se zablesklo v očích.

„Zkus mi v tom zabránit,“ mrkl na něj.

August se znovu zasmál a sehnul se pro odměrku. Jak se pro ni natahoval, druhou rukou si přidržel náprsní kapsu u košile, aby mu z ní nevypadl prsten.

Už ho u sebe nosil tři dny.

Celé tři dny, ale požádat Marii o ruku zatím nezvládl.

Nikdy se ničeho nebál, a najednou se choval jako největší zbabělec na celé zeměkouli. Sám totiž s manželstvím zkušenost neměl, zato Maria byla vdaná více než deset let. A to za muže, který ji mlátil jako žito.

„Miluju nás, Auguste,“ říkávala Maria. „Miluju náš vztah a náš život. Přesně takhle chci žít až do smrti.“

August si to vyložil tak, že je šťastná a spokojená s tím, co mají, a že by jí manželství nic navíc nepřineslo.

Možná si mě brát nechce, pomyslel si August. A možná nečeká, že to chci já.

Henrik posadil Sofii zpátky do židličky.

„Už aby taťka ten dort dodělal, abychom se mohli věnovat i nějakým dospěláckým aktivitám,“ prohodil.

August obrátil oči v sloup.

„Ty jsi nenapravitelný,“ řekl.

„A ty plýtváš časem na dorty a podobné blbosti, místo aby ses soustředil na alkohol,“ odpověděl Henrik. „Kdy vám dorazí hlídání?“

„Žádné nemáme. Sofia bude na večírku s námi.“

Nezmínil se, že se hlídání pro dceru sehnat snažili, ale bylo to marné.

Ptali se například Mariiny matky, ale ta už měla jiné plány. Nebo se možná chtěla večírku sama zúčastnit, a proto odmítla. August si říkal, že ani tuto možnost nelze vyloučit.

„A nemůžete zavolat té chůvě, co většinou využíváte?“ navrhl Henrik, jako by to snad Augusta a Marii nenapadlo. „Myslím toho kluka, co tu byl před pár hodinami.“

„Lucas nemá čas,“ odpověděl August. „Jeho rodiče pořádají vlastní večírek a Lucas s mladší sestrou budou večer u prarodičů. A neříkej Lucasovi chůva, prosím tě.“

Lucas byl jejich čtrnáctiletý soused, který během prázdnin několik dní v týdnu hlídal Sofii v obchodě, zatímco August obsluhoval zákazníky. Maria ukončila rodičovskou dovolenou a vrátila se do práce dřív, než bylo v plánu, a od května se o Sofii přes den staral August. Lucas dnes vzal Sofii na dlouhou procházku, aby August, Maria a Henrik mohli všechno v klidu přichystat na večer, což jim velmi pomohlo.

Po celou dobu příprav tížil Augusta prsten v kapse. Nosil ho stále u sebe, aby nepromeškal vhodnou příležitost. Vůbec mu nepřišlo na mysl, že by mohl jít osudu naproti. Intuice mu říkala, že pozná, až nastane ten správný okamžik, kdy Marii požádat o ruku, a proto chtěl mít prsten připravený.

Kuchyní se rozeznělo hlasité zvonění mobilu.

August si rychle utřel ruce a přijal hovor.

„Strindberg.“

V telefonu se ozval hlas starší ženy.

„To je August Strindberg? Výborně, volám kvůli té sbírce starých počítačů pro chudé.“

August si málem odfrkl. Paní měla sice pravdu, že v obchodě zorganizoval sbírku nevyužívaných počítačů a mobilů, ale nikdy by se nevyjádřil jako ona. *Pro chudé*.

„To je od vás hezké,“ řekl. „Sbírka je určena na podporu školáků a studentů, jejichž rodiče si nemůžou dovolit pořídit jim vlastní počítač nebo chytrý telefon, a tak...“

„Vždyť jsem to říkala,“ přerušila ho paní.

Henrik pobaveně pozoroval, jak se August snaží udržet rozhovor na jisté úrovni a zároveň volající neodradit. Jeho sbírka vzbudila velký zájem a inspirovala další podobné akce

i na jiných místech. Přestože projekt zahájil teprve před šesti týdny, už shromáždil přes osmdesát telefonů a počítačů.

August na závěr hovoru ženu požádal, aby elektroniku přinesla k němu do obchodu, a pak se opět soustředil na dort, který bylo třeba dozdobit velkými červenými jahodami. K dokončení potřeboval víc šlehačky, což byla jedna z věcí, které Maria jela na kole dokoupit. Korpusy upekl podle takzvaného hrnkového receptu své mámy a vanilkový krém udělal zase podle návodu Mariiny matky. Nádherně lesklý krém ochucený trochou citronové kůry měl dokonalou konzistenci. Jahody August natrhal venku na zahradě a byly poslední, nebo vlastně jediné, které letos sklídl. Úroda dozrála teprve minulý týden.

Z úvah a příprav ho vytrhlo hlasité bušení na dveře.

August sotva stihl vzhlednout a Lucas už stál v kuchyni. Maria zřejmě cestou do obchodu zapomněla zamknout.

„Co se stalo?“

Slava vylétla Augustovi z úst, jakmile se mu zrodila v hlavě. Něco se muselo stát, tím si byl při pohledu na Lucase jistý.

Lucasovi hořely tváře poseté pubertálními pupínky a mluvit mu při odpovědi přeskakoval:

„Táta mě poslal hledat babi a dědu. Ale nikdo je neviděl. Říkal jsem si, jestli ty jsi náhodou... jestli ty jsi je... viděl jsi je?“

August se zamračil. Věděl, že Lucasovi prarodiče se jmenují Irma a Ove a to, kde bydlí, ale nic víc.

„Myslíš dnes?“

Lucas vypadal nervózně.

„Jo. Teď. Nedávno.“

August zavrtěl hlavou.

„Ne, neviděl jsem je. Proč...“

Přeskakující hlas ho přerušil.

„Jsou pryč. Táta říká, že jsou pryč.“

„Nechápu, kde můžou být.“

Lovisa se znepokojeně dívala na Magnuse, který na její otázku krátce odpověděl:

„Já taky ne.“

Stáli v kuchyni a všude kolem sebe měli připomínky toho, co se večer bude dít. Každoroční račí hody. Událost, při které se v chatce Magnusových rodičů sejdou jejich společní přátelé a o které se pak ještě dlouho mluví. Raky nalovil Magnus se svým otcem a uvařila je Lovisa s Magnusovou matkou. Raci odpočívali na velkých tácech v lednici, na stole čekaly papírové talíře a skleničky různých velikostí na panáky, pivo i vodu. Všechno bylo v podstatě hotové. Zbývala jen otázka, kam se poděli Magnusovi rodiče.

Chvíli po třetí je zastihl telefonát. Elinu nikdo nevyzvedl z oslavy. Domů ji zavezli kamarádčini rodiče.

„To je divné,“ řekl Magnus Lovise. „Máma s tátou slíbili, že ji vyzvednou, zavolám jim, jestli na to nezapomněli.“

A skutečně jim zavolal, ale ani na vteřinu nevěřil tomu, že by rodičům vypadlo z hlavy, že mají Elinu vyzvednout. To se jim prostě nestávalo.

Když mu to nezvedali, poslal k nim Lucase, ať zkusí, jestli jsou doma. Ten se ale vrátil s tím, že klepal a nikdo neotevírá. Lucas se stavil i u chatky a hlásil, že loď zůstala u mola. V tu chvíli Lovisa zjistila, že jí na večírek ještě něco chybí.

„Vždyť jsi byla před chvílí nakupovat,“ namítl Magnus.

„Na pár věcí ze seznamu jsem zapomněla.“

Dohodli se, že Lovisa zajede do supermarketu a dokoupí, co je potřeba. Ještě nějaký sýr. Kopr na ozdobení táců s raky, protože jejich vlastní ze zahrádky už jim došel. Nealkoholické nápoje pro ty, kdo nebudou chtít pivo ani víno. Magnus odvedl Elinu ke kamarádce a pak minimálně dvacetkrát obešel celý Hovenäset. I Lucase znovu vyslal ven, aby se po prarodičích poptal. Nikdo je neviděl.

Lovisa přijela z nákupu. Rychle uložila jídlo do lednice a i ona se zapojila do hledání. Marně. Magnus a Lovisa se bezradně vrátili domů. Potřebovali vymyslet nějaký plán a utřídit si myšlenky. Tak se ocitli v kuchyni.

Lovisa vypadala ustaraně. Magnusovi rodiče pro ni byli skoro stejně důležití jako pro něj samotného. To ona jako první přišla s nápadem, že se z Göteborgu přestěhují do Hovenäsetu. Jedním z hlavních důvodů bylo, že měla Magnusovy rodiče velmi ráda.

Magnus měl částečně jiné pohnutky, i když i on chtěl být rodičům blíž. Jeho sportovní kariéra, která na gymnáziu vypadala tak slibně (slovo „slibný“ se naučil z duše nenávidět), byla už roky u ledu a jako trenér mladých talentů se neosvědčil. Práce ve finančním oddělení velké malířské firmy ho také nebavila. Potřeboval zkrátka začít znovu a lépe.

A tak se přestěhovali. Magnus si založil vlastní firmu a pomáhal místním podnikům s financemi, Lovisa si našla místo v obchodě s látkami v Kungshamnu a děti byly ve škole moc spokojené.

Kromě toho všichni milovali svůj dům. Lovisa i Magnus se do něj zbláznili na první pohled, jakmile uviděli inzerát. To bylo těsně předtím, než se Lucas narodil.

„Budeme tady tak šťastní,“ řekla Lovisa.

Bylo úžasné přestěhovat se do Hovenäsetu, zrovna když se měli stát rodiči a založit vlastní rodinu.

Magnus se zadíval na obrázek připevněný magnetem na lednici. Elina ho nakreslila v družině.

„Chtěla jsem, aby na něm byla celá naše rodina,“ řekla Elina, když jim ho ukázala.

A taky že ano.

Magnus, Lovisa, starší bratr Lucas, Elina a babička s dědou. Žádní bratrance a sestřenice ani prarodiče z matčiny strany. Ale tátovi rodiče ano. Bydleli tak blízko a s vnoučaty se vídali tak často, že je Elina považovala za nejbližší rodinu. Magnus neměl potřebu udržovat si od rodičů odstup. Jako by sami věděli, co je přiměřené, a oni s Lovisou také.

Možná proto to dopadlo tak špatně, když si Magnus jednou dovolil použít vlastní klíč a vejít k rodičům do domu. Při pouhé vzpomínce mu běhal mráz po zádech.

Hotová noční můra.

Tak mu to připadalo tehdy a stejně to cítil i dnes. Dokonce i teď, když rodiče nemohli sehnat, se zdráhal klíč od jejich domu použít.

„Co uděláme?“ zeptala se Lovisa a podívala se mu přímo do očí.

Magnus zaváhal.

Bylo chvíli po páté. Rodiče byli pohřešováni už skoro dvě hodiny. Příliš brzy na to, aby volali policii, ale důvod k obavám rozhodně měli.

„Prohledali jsme celé okolí,“ řekl. „Nikdo, s kým jsem mluvil, mámu ani tátu během posledních hodin neviděl. Poslal jsem Lucase, ať to ještě jednou obejde, ale zatím se neozval...“

Zarazil se, protože v předsíni uslyšeli rychlé kroky. Když se syn objevil v kuchyni, Magnus z jediného pohledu na Lucasův obličej poznal, že babičku ani dědu nenašel. Přesto ho to nechal vyslovit nahlas:

„Nikdo je neviděl.“

Lucas se tvářil, jako by se chtěl omlouvat, že úkol nesplnil. Lovisa ho objala.

„To se vyřeší, zlato,“ řekla. „Všechno dobře dopadne.“

Jak to můžeš vědět? pomyslel si odevzdaně Magnus a přál si, aby i jemu mohla tak banální slova poskytnout útěchu.

Ale nezdálo se, že by to Lucase nějak uchlácholilo. Naopak. Byl bledý a těkal očima. Magnus při pohledu na jeho výraz pocítil zoufalství. To je přece směšné. Bydlí v jedné z nejmenších vesniček ve Švédsku. Všude se dostanou za deset minut pěšky a počet stálých obyvatel dosahuje sotva dvou set. Člověk se tady nemá kde ztratit, i kdyby chtěl.

Samozřejmě že táta s mámou nikam nezmizeli.

Jistěže ne.

Lucas popotáhl a utřel si nos rukávem. Už spoustu let se ho snažili tomuto zlovyku odnaučit, ale marně. V Magnusovi se probudilo odhodlání. Musí se odvážit náhradní klíč použít. Jinak mu nezbude než zavolat na policii. Připadal by si směšně, kdyby předtím dům neprohledal.

„Vezmu si klíč a zajdu k nim,“ prohlásil rozhodně.

„Mám jít s tebou?“ zeptala se Lovisa.

Magnus se podíval na synův bledý obličej.

„Ne,“ odmítl. „Zůstaň s Lucasem. Hned jsem zpátky.“

Maria Martinssonová vyběhla ze supermarketu do sluneční výhně. V náruči nesla posledních pár věcí, které zapomněli koupit na večer. V obchodě potkala hned tři další obyvatele Hovenäsetu, kteří přišli za stejným účelem; všichni měli podobně soustředěný výraz.

Maria hodila nákup rovnou do košíku na kole a šlapala domů. Ostatní určitě radši jeli autem. Její vášeň pro cyklistiku téměř nikdo jiný nesdílel.

Po několika metrech jízdy jí zazvonil mobil. Maria zastavila a s úsměvem zjistila, že jí volá Gabriella.

Ségra.

Ještě před rokem spolu mluvily maximálně jednou za dva měsíce, ale teď se jí sestra ozývala několikrát týdně. Frekvence telefonátů vzrostla především poté, co se narodila Sofia. Marii to trochu překvapilo. Že jí její matka, novopečená babička, najednou volá čtyřikrát častěji než dřív, s tím se dalo počítat, ale od sestry, která byla o pět let mladší a vedla úplně jiný život než Maria, to neočekávala.

„Jen jsem se chtěla zeptat, jak se těšíš na večer,“ řekla Gabriella do telefonu.

Maria se zasmála. Něco takového jí sestra klidně mohla napsat do esemesky, ale vždy raději volala.

„Těším se moc,“ odpověděla Maria. „A mám velkou radost, že přijdeš.“

Sestra rychle oddechovala do telefonu. Možná byla vyvenčit psa, než nasedne do auta a vyrazí do Hovenäsetu. Gabriella právě dokončila doktorát v oboru národního hospodářství na Vysoké ekonomické škole v Göteborgu. Měla přítele, který se věnoval výzkumu měkkýšů na univerzitě v Lundu. Maria se s ním setkala jen párkrát a úplně jí to stačilo. Nebyl to zrovna zábavný chlapík.

„Mluvila jsem s mámou,“ pokračovala Gabriella. „Vyznělo to tak, že by s tátou večer taky rádi přišli.“

Maria se tiše zasmála. August tedy správně odhadl, proč jim máma odmítla hlídání.

„Já se z nich zjevím,“ povzdechla si. „Na raky k nám můžou zajít jindy.“

„Přesně to jsem jí taky říkala,“ souhlasila rázně Gabriella. „Tak se za chvíli uvidíme! Už se těším, až tu svou roztomilou neteřinku opusinkuju.“

Rozloučily se.

Ještě než Maria mobil zastrčila do kapsy, všimla si, že jí přišel mail. Ten, na který čekala. Rozbušilo se jí srdce.

Přečtu si ho pak, umínila si a zase se rozjela.

V myšlenkách se vrátila k sestře a dnešnímu večírku.

Moje roztomilá neteřinka, řekla sestra o Sofii.

Sofia Strindbergová. Její křestní jméno znamenalo moudrost a příjmení sdílela jak se svým otcem, tak s jedním z nejvýznačnějších švédských spisovatelů. Byla tak úžasně samozřejmá a vroucně milovaná. A přesto náročná. Dosud žádná zkušenost Marii tak zásadně nezměnila život, a to nejen v pozitivním smyslu.

Bylo pro ni těžké přiznat si, co ji trápí.

Život mámy novorozeného dítěte jí připadal nenaplněný a jednotvárný. Ještě nikdy se necítila tak osaměle a provinile. A navzdory předpovědím okolí ještě nikdy neměla tolik volného času. Nakonec vytáhla svůj starý šicí stroj, který nepoužila celou věčnost, a vyhledala si návod na ušití patchworkového přehozu. Když byla asi ve třetině, Ray-Ray už to nevydržel.

„Sakra, Marie, proč se jako rodič takhle ničíš?“ uhodil na ni. „Vždyť na tobě vidím, že nejsi spokojená. To, že ti nestačí jen starat se o miminko, neznamená, že jsi špatná máma.“

Konečně někdo vyslovil to, co ji tížilo, a Marii zaplavila vlna úlevy. Dodalo jí to sílu ke změně. Hned večer si promluvila s Augustem a další týden nastoupila jako kriminalistka a vyšetřovatelka na poloviční úvazek zpátky do práce.

August.

Kdyby jen věděla, že je možné někoho milovat tak moc, jako milovala jeho. Možná by po dítěti zatoužila dřív. Vlastně to vůbec nezažila, nestihla to. Sotva ji ta možnost napadla, zjistila, že je těhotná.

Maria cestou do prvního kopce cítila v zátylku žár slunce. Když vystoupala na vrchol, uviděla karavan, který už dva roky představoval její pracoviště.

Zdobil ho policejní znak a bylo v něm místo pro dva vyšetřovatele z oddělení závažných trestných činů.

Pro Marii a Ray-Raye.

Vést policejní vyšetřování z karavanu byl tak absurdní nápad, že by nikdo neuvěřil tomu, že se uskuteční. Ale stalo se a vypadalo to, že už to tak zůstane. Marii a Ray-Rayův šéf Roland byl tímto uspořádáním nadšený a nehodlal na něm nic měnit.

Maria pustila práci z hlavy a svištěla z kopce Vägbacken do Hovenäsetu. Dnes má volno a večer jsou na programu račí hody. Tolik se na ně těšili! Obzvláště August. A Henrik. Bez Henrika by to nešlo.

Zvykla si na to, že Henrik je jejich věrným společníkem a sleduje je jako stín. Že se Sofiným kmotrem stane právě on, připadalo Marii i Augustovi zcela samozřejmé. Horší už to bylo s výběrem kmotry. Maria neměla pocit, že by si se sestrou byly natolik blízké, aby oslovila ji, a žádné další kandidátky ji ne napadaly.

„Proboha,“ zašeptala tenkrát Maria a rozplakala se. „Vždyť já nemám žádné kamarádky.“

Nebylo to nic nového. Manželství s Paulem otrávil a zadusilo téměř všechny další vztahy, včetně těch rodinných. Maria chápala, že co se jednou poškodilo, se dá zase napravit, ale šlo to pomalu. *Tak strašně pomalu.* Asi jako práce na dokončení patchworkového přehozu na jejich manželskou postel, když se jí teď věnovala jen ve volných chvílích. Na dnešní večírek každopádně měli dorazit někteří z jejích staronových přátel, což jí připadalo jako milý krok vpřed.

„Víš,“ zamyslel se August. „Podle mě s tou kmotrou není žádný spěch. Vlastně si ani nejsem jistý, jestli ji Sofia potřebuje. Vždyť nejlepšího kamaráda přece máš.“

Maria deset minut nato zavolala Ray-Rayovi a zeptala se ho, jestli by spolu s Henrikem nechtěl být Sofiným kmotrem.

„No to je dost, že se ptáš,“ zabručel a dodal: „Jasně že chci.“

Kdykoli si Maria na jeho odpověď vzpomněla, musela se usmát.

To je dost, že se ptáš.

Ne že by Maria jeho zklamání nerozuměla. Ona ani August předtím netušili, že zrovna Ray-Ray bude tím hlasem rozumu, na který budou spoléhat, když nebudou vědět kudy kam, ale právě tak to dopadlo. Nebylo dětské nemoci, vyrážky, horečnatého stavu, které by neznal a neuměl vysvětlit. Pět vlastních dětí z něj udělalo kovaného odborníka.

Maria rychle projela kolem hovenäsetského hřbitova a pokračovala po cyklostezce podél moře. Tato část cesty se jí nikdy neomrzela, nemohla se nabažít pohledu na kouzelnou vesničku na druhé straně zálivu.

Tady zůstane, pomyslela si.

Šlápla do pedálů a blížila se k domovu. Než zabočila do Kärleksvägen, uviděla Magnuse, Lucasova otce. Šel dlouhými kroky a s rukama v kapsách po chodníku v opačném směru. Teplý vítr mu nadzvedával tmavé vlasy, takže připomínaly natuženou patku. Jako obvykle se držel zpříma jako voják. Maria slyšela, že se v mládí věnoval atletice na vrcholové úrovni, ale kvůli různým

zraněním musel skončit. Teď mu bylo pětáctýřicet a z minulých dob mu zůstalo jen vypracované tělo a rovný postoj.

Marii však nezaujala jeho chůze ani držení těla, ale výraz v obličeji.

Magnus měl pevně sevřené rty, což mohlo vyjadřovat odhodlání, anebo hněv, někdy bylo tyto emoce těžké rozlišit.

Maria instinktivně přibrzdila.

„Dobrý den,“ pozdravila.

„Dobrý den.“

Magnus se zadíval na nákup v košíku na kole.

Jako by nechápal, co to vidí.

„Byla jsem dokoupit posledních pár věcí na dnešní hody,“ vysvětlila Maria a zastavila úplně. „Předpokládám, že i vy jste v jednom kole?“

Magnus pomalu přikývl.

„No jo,“ řekl. „Lucas se zmiňoval, že dnes taky pořádáte večírek.“

Maria podvědomě také přikývla.

„Přesně tak,“ potvrdila a po jistém zaváhání se zeptala: „Stalo se něco?“

Magnus polkl.

„Neviděla jste dnes moje rodiče?“ vyhrkl.

Maria se zamyslela.

„Ne, proč?“

Magnus se váhavě zasmál.

„Zní to strašně hloupě,“ řekl. „Ale... nemůžeme je sehnat. Ani po telefonu, ani doma. A odpoledne zapomněli vyzvednout Elinu z oslavy. To se jim nikdy nestává.“

„Tak to chápu, že si děláte starosti. Nemůžou být u nějakých přátel? Nebo si třeba někam vyjeli na lodi?“

Magnus zavrtěl hlavou.

„Loď je uvázaná u mola. Oni by jen tak nikam nezmizeli. Kromě toho měli Elina s Lucasem být večer u nich. Neexistuje, že by na něco takového zapomněli.“

Maria ho vyslechla a zamyslela se.

Jako policistku ji znepokojilo, že Magnus marně shání jak Oveho, tak Irmu, že nezmizel jen jeden z nich. Pokud tedy vůbec zmizeli, zatím byli pohřešováni jen pár hodin.

„Půjdu se podívat k nim domů,“ oznámil Magnus. „Odemknu si náhradním klíčem.“

Zdálo se, že je mu ta představa velmi nepříjemná.

„To zní rozumně,“ podpořila ho Maria.

Magnus se ušklíbl.

„Doufám, že si to budou myslet i oni, kdyby náhodou byli doma,“ opáčil. „Jednou už jsem to udělal – odemkl jsem si vlastním klíčem a šel dovnitř – a skončilo to tak strašným trapasem, že si to neumíte představit.“

Maria se usmála.

„Je těžké dělat pořád všechno správně,“ podotkla. „Můžu jít s vámi, jestli chcete. A buď počkám venku, nebo s vámi půjdu dovnitř.“

Magnusovi se zjevně trochu ulevilo. Líbilo se mu, že na to nebude sám.

„Tak platí,“ souhlasil. „Jestli máte čas.“

Maria přikývla. O staré rodiče je třeba pečovat. Postaví kolo s nákupem do stínu a pospíší si. August to bez smetany ještě chvílku vydrží.

„Jasně, mám čas.“

Podívala se ze strany na Magnuse. Ve tváři se mu nepohnul ani sval, skoro jako by ji neslyšel.

Maria pochopila, že u něj nejde jen o obavy.

Znal své rodiče natolik dobře, že věděl, že se něco muselo stát.

A to vědomí ho děsilo.

„Od kolika máte ten večírek?“

Vendela Hanssonová se opírala o loket a snažila se, aby to nevyznělo, jako že se vyptává.

Odpovědi se nedočkala, a tak si myslela, že usnul. Ale pak pootevřel jedno oko, a když uviděla, jak se v něm zablesklo, hned věděla, že je zcela vzhůru.

„Od půl sedmé. Myslím, že aperitivy má na starosti Henrik, takže to může skončit jakkoli.“

Ray-Rayovy zelené oči sršely energií.

Byly to nejkrásnější oči, jaké kdy viděla.

Jak s ním mohla pracovat tak dlouho a nevšimnout si, jak je úžasný?

Vendela se usmála.

„To si umím představit,“ řekla, přestože se s Henrikem setkala jen letmo.

Ray-Ray se na ni vážně podíval.

„Ještě jednou se omlouvám za zpoždění.“

„Nic se neděje.“

„Krizovka s jedním z dětí, nemohl jsem odejít.“

„Copak tě to dítě drželo?“ zasmála se Vendela.

„To nechceš vědět, věř mi. Někdy vyvádějí jako šílenci.“

„Já ti věřím. A jak jsem říkala, nic se neděje.“

Než šla Vendela s Ray-Rayem na první rande, věděla o něm následující: má pět dětí se čtyřmi ženami, je neustále na lovu

a pořád single. A někdy je časově – i místně – nedostupný. Když ho Vendela ujišťovala, že se nic neděje, věřila, že to tak opravdu myslí. Stejně jako věřila, že se skutečně zdržel kvůli dítěti.

Leželi v její posteli. Okno měli otevřené, ale v pokoji bylo stejně horko. Tak horko, že ani jednoho z nich nenapadlo zalézt si pod deku nebo přes sebe aspoň přehodit prostěradlo. Její velká manželská postel se do ložnice sotva vešla, ale stěhování do domu po dědečkovi proběhlo tak rychle, že se zatím nestihla zbavit nábytku, který se do jejího nového domova nehodil. Ani to nezkoušela. Přestěhovala všechno. Dostala tak výhodnou nabídku na byt v Uddevalle, že ho ihned prodala.

„Někdy je dobré, když velké změny přicházejí rychle,“ řekl jí táta.

Dědeček mu chyběl stejně jako Vendele. Děda zemřel ve třiadevadesáti, a přesto je jeho smrt zaskočila. Jeden den ještě sekal dřevo na zahradě doma v Kungshamnu a druhý den byl mrtvý. Někdo, kdo měl celý život za sebou, si nemohl vybrat lepší smrt, pro pozůstalé to bylo o něco těžší.

Vendela zabloudila pohledem k oknu. Bylo trochu nakřivo, do podzimu ho musí nechat opravit. Vůbec neměla pochybnosti o tom, co s domem udělá, až dědické řízení skončí. Chtěla v něm bydlet, udělat si z něj svůj domov. Nevadilo jí, že to bude mít do práce dál – milovala dědův dům, jeho polohu na břehu moře i celý Kungshamn.

Otočila se na bok a postel zavržala.

Jedna kamarádka říkala jejímu lůžku optimistická postel.

„Líbí se mi na tobě, že to nevzdáváš,“ řekla. „Koupíš si největší manželskou postel, která je k mání, a chladnokrevně počítáš s tím, že v ní jednoho dne nebudeš ležet sama.“

Vendela se při vzpomínce na její komentář pokaždé naštvála. *Líbí se mi na tobě, že to nevzdáváš.* Tím se ji snažila povzbudit?

Vendela přejela Ray-Rayovi dlaní po zarostlé hrudi. Připadalo jí, že se do ložničky se zkoseným stropem a křivým oknem s výhledem na moře skvěle hodí.

Hodí se *k ní*.

Byli však kolegové, což je vedlo k opatrnosti a tajnůstkářství. Vendela si umínila, že její prostořeká kamarádka se o jejich vztahu dozví jako poslední.

Ray-Ray ji něžně objal kolem krku a přitáhl si ji k sobě. Po-malu ji políbil.

Člověk toho o svých kolezích ví tak málo.

Například to, že někteří z nich tak nádherně líbají.

Patříme k sobě, pomyslela si Vendela.

Vyšetřovatel a kriminalistická technička.

Anebo jinými slovy: neúnavný lovec žen a chronicky nezadaná.

Začalo to letos v květnu, kdy se v podstatě náhodou rozhodli, že by po práci mohli zajít na pivo. Z piva se vyklubala večere. Z večere víno u Vendely doma na gauči. A skončilo to sexem.

A pak už jako by se od sebe nemohli odtrhnout.

Nijak svůj vztah nedefinovali, prostě si dál užívali a s každým týdnem jejich vzájemné pouto sílilo. Bylo to nádherné, ale i trochu zničující. Vendela totiž nevěděla, co pro sebe vlastně znamenají. Jistá si byla jen tím, že se teď cítí šťastnější, než když se začali vídat.

Takže bych v tom ráda pokračovala.

„Co ty máš večer v plánu?“ zeptal se Ray-Ray.

Vendela zvedla hlavu. S Marií spolupracovala dlouho, ale kamarádky se z nich nikdy nestaly, a proto Vendela na její večírek pozvánku nedostala. Chce snad Ray-Ray, aby šla s ním? Srdce se jí rozbušilo. To by v tom případě znamenalo, že chce, aby byli oficiálně spolu.

„Budu doma,“ odpověděla. „Táta říká, že se možná zastaví, ale nedomlouvali jsme si nic napevno.“

„To se máš,“ podotkl Ray-Ray a zavřel oči. „Nebudeš mít zítra kocovinu.“

Vendele zatrnulo u srdce, přestože si nikdy nic neslibovali.

Jasně že ji nechce na večírek přivést jako svou partnerku, proč si něco takového vůbec namlouvá? Ona přece taky nestojí o vážný vztah. Nebo snad ano? Snažila se být k sobě upřímná a dospěla k tomu, že neví. Což ale neznamenalo, že je smířená s tím, že ani Ray-Ray možná neví, co chce.

Vendela také zavřela oči.

Strávit večer doma s tátou jí vůbec nevadilo. Naopak, byly to jejich nejmilejší společné chvíle. Obzvlášť od té doby, co táta začal plést. Rukavice, svetry, ponožky. Dokud byla naživu její máma, otec se ručními pracemi vůbec nezabýval, ale když matka před několika lety zemřela, úplně se to změnilo. Vendelu i její maminku naučila kdysi plést babička a teď si to osvojil i táta.

„Taky tě to naučím,“ nabídla Vendela jednou Ray-Rayovi, ale s velkým nadšením se to u něj nesetkalo.

To bylo samozřejmě v pořádku.

Vendela ve svém životě dalšího pletaře nepotřebovala.

Chvilku jen tiše odpočívali a pak se Ray-Ray začal ošívát. Vendela se usmála.

„Ty opravdu neumíš jen tak v klidu ležet,“ podotkla.

Ray-Ray se zasmál a promnul si oči.

„Promiň,“ řekl. „Nechci tě stresovat.“

„To se neomlouvěj,“ dodala Vendela rychle. „Hlavně si na nic nehraj. Mám tě ráda takového, jaký jsi.“

Jakmile jí ta slova vyklouzla z úst, hned toho zalitovala.

Umínila si, že v tomhle vztahu zachová chladnou hlavu, nechá všechno krásně plynout a nebude nic komplikovat. Tohle tak úplně nevyšlo.

Srdce jí bušilo. Kéž by neřekla, že ho má ráda takového, jaký je, vždyť to ani nebyla pravda. Nesnášela jeho těkající pohled, když se ho zeptala, co bude dělat o víkendu, jestli nechce něco podniknout. Když se jim podařilo sejít, byla ráda, že to berou nezávazně, ale mezitím se trápila víc, než si byla ochotná přiznat. Situaci ještě komplikovalo to, že jsou kole-

gové. Pokud by se přestali vídat, bude strašně těžké spolu nadále pracovat.

„Co je v domě, není pro mě,“ prohlásila jednou stejná kamarádka, která se dopustila výroku o optimistické posteli.

„Co je v domě, není pro mě?“ podivila se Vendela. „Co to znamená?“

„Nemáš smilnit se sousedy,“ vysvětlila jí kamarádka.

Dál už se o tom nebavily.

Smilnit, pomyslela si Vendela. To je to, co děláme?

Sledovala, jak se Ray-Rayovi zvedá a klesá hrud'. Obličej měl klidný, ale trochu strnulý.

Neměla jsem mu říkat, že ho mám ráda, pomyslela si Vendela. To jsem přehnala.

Začala něco nesouvisle blábolit, aby mu vysvětlila to, co žádné vysvětlení vlastně nepotřebovalo.

„Já jsem to nemyslela jako... chtěla jsem spíš říct, že jestli tu nechceš se mnou ležet nebo na to nemáš čas, tak můžeme dělat něco jiného. Nebo chceš možná něco dělat sám? Nebo třeba s nějakým jiným... kamarádem... Mně taky připadá, že bychom se tady nemuseli jen tak válet a...“

Ray-Ray jí jemně položil prst na ústa, aby ji umlčel.

„Já tě mám taky rád,“ řekl. „Hrozně moc.“

A pak to vypadalo, že chce ještě něco říct, ale nechal si to pro sebe.

Vendela se na něj dívala.

Já tě mám taky rád. Hrozně moc.

Postel zavržala, jak se Ray-Ray pohnul a přejel jí prstem po tváři až ke krku.

Vendela za žádnou cenu nechtěla narušit křehké kouzlo okamžiku, a tak pomalu a opatrně zvedla ruku a dotkla se jeho prošedivělých vlasů. Byl jen o pět let starší než ona, ale šedivých vlasů měl o hodně víc. Podíval se na ni jasnýma očima.

„Půjdu se osprchovat,“ oznámil. „A pak se asi před večírkem ještě stavím doma a převleču se.“

Vendela v posteli osaměla. Nedokázala zůstat ležet po tom všem, co se právě stalo.

Natáhla se přes okraj postele a nahmatala svoje oblečení. Měla před sebou tolik práce, tolik toho bylo třeba udělat, aby dědův dům proměnila ve svůj domov. Některé krabice ještě ani nevybalila a vytapetovat stihla zatím jen ložnici.

Možná bychom s tátou místo pletení měli vymalovat v před-síni, uvažovala. Anebo vybrat barvu kuchyňských skříněk.

Slyšela, jak v koupelně teče voda, vlastně by se nejraději osprchovala s Ray-Rayem.

Jak tohle skončí? pomyslela si Vendela a posmutněla, protože právě z toho plynul její strach.

Nechtěla, aby to skončilo.

Chtěla se s Ray-Rayem dál vídat. Sice jí řekl, že ji má taky rád, ale nikdy se ani slůvkem nezmínil o tom, co dělá, když zrovna není s ní.

Nech to být, přikázala si. Prostě to nech být. Člověk nemusí vědět všechno. I kdyby chtěl.

„Nepůjdeme na procházku? Sofia by si asi potřebovala před oslavou zdřímnout. A třeba někde uvidíme Lucasovy prarodiče.“

August se snažil upoutat Henrikovu pozornost. Jeho kamarád se zaujatě věnoval mobilu.

„Jasně,“ řekl.

August nachystal kočárek. Byl žlutý jako slunce.

Henrik pomalu vstal od jídelního stolu.

„Jeden můj klient se úplně zbláznil a investoval do nějaké švýcarské společnosti,“ ušklíbl se. „Instinkt mi říká, že je to banda neschopných šejdírů, ale klient se mnou nesouhlasí. Myslím, že mě chce vyhodit.“

„Pokud mezi vámi není vzájemná důvěra, asi to tak bude lepší,“ podotkl August.

Henrik zamumlal něco nesrozumitelného a otevřel dveře, aby August mohl s kočárkem vyjet ven.

Na ulici je obklopilo horko pozdního odpoledne.

„Jak vypadají?“ zeptal se Henrik. „Myslím ti pohřešovaní manželé.“

August kývl na pozdrav sousedce, která plela na zahrádce.

„Nevíme jistě, jestli se pohřešují,“ namítl.

„Ale říkal jsi, že je půjdeme hledat.“

„Říkal jsem jen, že je třeba někde uvidíme. Vlastně se procházíme hlavně kvůli Sofii.“

Připadal si pošetile, když si to v duchu opakoval. *Třeba je někde uvidíme.* Jako by šlo o dva zaběhlé psy. Lucasův otec by asi syna neposílal, aby je hledal, kdyby se o ně nebál.

August se bezradně rozhlížel kolem sebe. Za teplých a slunečných dní bylo v Hovenäsetu obzvlášť mrtvo. Těsně před obědem všichni zmizeli a vrátili se až v podvečer, kdy bylo načase rozpálit gril a nachystat večeři. Slunce a teplo znamenaly koupání a výlety lodí; nikdo pohyblivý doma nezůstal.

Teď už bylo po páté hodině a v zahradách se tu a tam objevovali lidé. Na skalnatém masivu za domy v Kärleksvägen si hrála skupinka dětí. Jejich pronikavé hlásky připomínaly, že léto ještě není u konce.

August a Henrik se vydali nahoru ke kapli a pokračovali po stezce vedoucí kolem nejvýše položených domů. V Hovenäsetu nebyl na dlouhé procházky prostor. Vesničku tvořila asi stovka dřevěných domů, z nichž většina kromě léta zela prázdnotou. Neměli tu žádné restaurace, obchody, samoobsluhy ani hospody. V létě otevřel na koupališti stánek, kde se prodávaly párky, nanuky a knihy jednoho místního spisovatele, ale přes zimu byl i ten zavřený.

Všechno je tak blízko a zároveň daleko, pomyslel si August.

Stockholm sice nabízel spoustu obchodů a vyžití, ale to mu chybělo jen málokdy.

Toužebně se podíval na velký ostružinový keř v čísi zahradě, jehož plody už dozrávaly. Chladné počasí jim zjevně neublížilo. Maria také milovala ostružiny, a tak si koupili dva keře a zasadili je na slunné straně domu. Snad se jim už za rok urodí.

Uvařím marmeládu, plánoval August. A udělám šťávu.

Cestou dolů z kopce Badhusberget Henrikovi zazvonil mobil.

„Tohle musím vzít,“ řekl.

Hovor se protáhl. August slyšel jen Henrikovy odpovědi, ale i podle toho pochopil, že mu volá onen rozzlobený klient.

Henrik mluvil a mluvil, a když došli k Resovägen, kde měl August chatku, už zvyšoval hlas. Z chatek vykukovali zvědavci a August dloubl Henrika do boku, aby mu připomněl, že tam není sám. Henrik bezhlesně vyslovil „sorry“ a pokračoval v hovoru.

August se občas rozhlédl kolem, jestli někde neuvidí Oveho a Irmu Dahlmanovy. Připadalo mu to zbytečné, ale co jiného mohl dělat? Dva dospělí lidé přece nemůžou jen tak zmizet.

Resovägen přešla v Hovenäsvägen a oni už se blížili k domovu.

To jsem si ale vybral zábavnou společnost, pomyslel si suše August a podíval se na spící dceru a pak na duchem nepřítomného kamaráda.

Henrik hovor ukončil, teprve když zahnuili na Kärleksvägen.

„Promiň,“ řekl. „Vážně jsem to s ním potřeboval probrat.“

V tu chvíli zahlédl August u jejich domu jakýsi stín.

Poznal, že patří ženě. Viděl sukni a štíhlé nohy, ale nic víc. Ženu částečně zakrývaly vyčnívající zelené větve stromů, a pokud August mohl soudit, byla otočená k nim.

„On na tebe někdo čeká?“ zeptal se Henrik, který šel pár kroků za Augustem.

„Vypadá to tak.“

„Možná zákaznice?“ prohodil Henrik a opět se začal věnovat mobilu.

Nebyla to nijak scestná domněnka. Stávalo se, že zákazníci přišli za Augustem domů místo do obchodu.

Když se přiblížili, August ucítil, jak se mu zrychluje tep.

To není žádná zákaznice.

Přidal do kroku, ale žena mezitím couvla.

Ustoupila o krůček a ještě o jeden.

Teď z ní byly vidět jen nohy a boty, zbytek se skrýval ve stínu stromu.

Pozdě, pomyslel si August. Já už tě poznal.

„Haló, hledáte někoho?“ zvolal Henrik, který se zřejmě konečně odpoutal od mobilu.

Vždycky byl netrpělivější než August, vždycky reagoval rychleji, když se stalo něco neobvyklého.

Žena neodpověděla, otočila se na podpatku a téměř neuvěřitelnou rychlostí seběhla po ulici dolů a zmizela za rohem Klovbergsvägen.

Henrik za ní udiveně zíral.

„Co to sakra bylo za cvoka?“ vyhrkl.

Rázně prošel kolem Augustova domu a vydal se za ženou. Vzápětí se vrátil.

„To je záhada,“ řekl. „Prostě zmizela.“

August se mlčky díval směrem, kterým odešla.

Neviděl ji několik let a vzpomněl si na ni už jen málokdy. Helene.

Žena, která se schovávala ve stínu, byla jeho bývalá přítelkyně Helene.

Možná dělá chybu.

Magnus hledal v kapse kalhot klíč od domu svých rodičů a marně se snažil vystoupit z kolotoče obav. Vlastní klíč použil jen jednou jedinkrát a z této návštěvy mu v paměti utkvělo hlavně otcovo ztopořené přirození. Tento obraz se mu na věky věků vpálil do sítnice, a přestože od té doby uplynulo už několik let, zdálo se, že vzpomínka nikdy nevybledne.

„Co tady sakra děláš?“ zařval tehdy otec, když Magnuse uviděl.

Magnus nevěděl, co na to říct, a nejradši by se propadl do země.

Jeho rodiče slyšeli klíč v zámku a znepokojilo je, že někdo vchází dovnitř, aniž předem zazvonil. Vystrašilo je to natolik, že otec seběhl dolů po schodech jen s ručníkem kolem boků. Ručník v běhu ztratil, a tak se uprostřed schodů zastavil, nahý a bezbranný, a teprve pak zjistil, že domnělým lupičem je jeho vlastní syn.

Člověk by si myslel, že se otci uleví, když zjistí, že se mu do domu nikdo nevloupal, ale jeho to rozzuřilo doběla. Řev nebral konce, a jak se otec rozčiloval, husté stříbrné vlasy mu vlály kolem hlavy. Magnus ze sebe vykotal omluvu a pak celou cestu domů běžel. Doma ze sebe sotva dokázal vypravit, co se stalo, ale když to Lovisa nakonec pochopila, smála se, až se za břicho popadala.

„To si děláš srandu!“ vyhrkla. „Ale to je přece super. Kdo by si pomyslel, že si spolu ještě vrznou. Slib mi, že to v jejich věku budeme dělat taky.“

Uplynuly více než dva týdny, než se k tomu s rodiči vrátili. Magnus se několikrát omluvil a jeho matka se celou dobu tvářila zdrceně.

„Měli jsme dohodu,“ řekl otec hlasem, který Magnus v mladším věku označoval za profesorský. „Budeme navzájem respektovat své soukromí a nebudeme se neustále navštěvovat jen proto, že můžeme. Tak zněla domluva, když jste se sem přestěhovali a usadili jste se v domě necelých sto metrů od nás. A ty pak uděláš něco takového.“

Magnus se to snažil vysvětlit. Začalo to tím, že Lovisa tchyni a tchánovi volala, jestli náhodou nemají šest vajíček navíc, protože chtěla udělat omeletu. Oni ale telefon nezvedali a nikdo ze sousedů šest vajec na prodej neměl. Nakonec Magnus řekl:

„No co, zajdu k mámě a tátovi a podívám se, jestli v lednici nemají pár vajec. Příště zase budou potřebovat něco půjčit oni a klíč od našeho domu mají přece taky.“

V tu chvíli se mu to nezdálo jako nijak hloupý nápad, ale od té doby toho nesčetněkrát litoval.

„Tobě by vážně nevadilo, kdybychom s mámou chodili k tobě domů, jak se nám zachce?“ hřímal jeho otec. „Vážně ne?“

Na tu otázku musel odpovědět, že by mu to určitě vadilo. Ale s tvrzením, že k nim Magnus „chodí, jak se mu zachce“, se neztotožňoval. Bydleli blízko sebe a vídali se často a rádi, ale k neohlášeným návštěvám docházelo jen málokdy.

Tohle všechno proběhlo Magnusovi hlavou, když se podruhé za svůj dospělý život odhodlával vstoupit k rodičům do domu a použít k tomu svůj náhradní klíč, který mu byl milostivě ponechán (nebo spíše znovu vrácen, poté co mu byl na čas odebrán). Než Maria zaparkovala kolo, Magnus dlouze zazvonil. Jednou, dvakrát, třikrát.

„To už asi stačí,“ podotkla skepticky Maria za jeho zády.
Samozřejmě se divila, nad čím váhá, proč má náhradní klíč, když se ho bojí použít.

Kdybyste věděla, pomyslel si Magnus.

Třesoucí se rukou vytáhl klíč z kapsy kalhot.

Dveře při otevírání slabě zavržaly.

Magnus nepřekročil práh, jen strčil dovnitř hlavu a zavolal:

„Haló! Jste doma?“

Nikdo se neozval.

Zavolal znovu:

„Haló! Mami, tati, jste doma?“

Cítil v zátylku Mariin pohled.

Pomalu udělal krok do předsíně. Pak ještě jeden.

Maria zůstala stát na schodech.

„Mám počkat tady?“

Magnus se rychle otočil.

Jestli tátu zahlédne nahého i někdo ze sousedů, tak ho rodiče vydědí.

„Ano, buďte tak hodná.“

Vešel do kuchyně. Na stole uviděl papírovou tašku z McDonaldu. Až na dvě jednorázová balení kečupu byla prázdná. Vedle ní stály dva kelímky se skoro dopitým mléčným koktejlem.

Magnus se při pohledu na tašku usmál.

Jasná známka života. A stopa po takzvaném „nejhorším zlovyku“ jeho rodičů: kdykoli jeli nakupovat do obchodního centra v Torpu, koupili si v McDonaldu oběd s sebou. Vždycky plánovali nákupy na dopoledne, aby se mohli naobědvat, až přijedou domů. Magnus si vzpomněl, že se máma zmiňovala, že potřebuje něco z IKEA a pokusí se to během dopoledne vyřídit, a že táta pojede s ní.

Prošel kuchyní do chodbičky, odkud se vcházelo do obýváku a kde začínaly schody do patra.

„Je někdo doma?“ zavolal, přestože už neočekával jinou odpověď než ticho.

Oba jeho rodiče slyšeli relativně dobře. Kdyby byli doma, dávno by se ukázali.

Magnus nakoukl do obýváku. Dveře na terasu byly zavřené, ale ne zamčené, protože klika směřovala nahoru. Magnus se zamračil. Rodiče by dveře takhle nenechali, kdyby šli pryč, to ani náhodou. Ledaže by na to zapomněli, což se mohlo stát, ale Magnusovi se to přesto nějak nezdálo.

Naši přece nezapomínají.

Tak co to tedy znamená? Že jsou přece jen doma?

„Haló!“ zavolal Magnus ještě jednou, tentokrát důrazněji a hlasitěji.

Udělal dva kroky do obýváku a zamířil k nezamčeným dveřím na terasu. Nemůžou být vzadu na dvorku? Jistě že ne. Jejich pozemek byl stejně jako většina ostatních v Hovenäsetu miniaturní. A i kdyby tam rodiče byli, nevysvětlovalo by to, proč nezvedají telefon a proč nevyzvedli Elinu z dětské oslavy.

Telefon.

Uviděl tátův mobil. Ležel na podlaze.

Magnus se zastavil a zvedl ho. Mobil byl zamčený, ale na displeji viděl několik upozornění na zmeškané hovory a přijaté zprávy.

Magnus si zastrčil mobil do zadní kapsy u kalhot, vzhledl a zrak mu padl přímo na pohovku stojící u zdi naproti dveřím na terasu.

„Tati!“

Otec ležel na boku na pohovce.

Popelavě šedou tvář měl zkřivenou bolestí.

„Tati!“

Magnus se k němu vrhl a cestou zakopl.

Rukama šátral po otcově těle.

„Tati!“

Žiješ? Prosím, řekni, že jsi naživu!

„Marie!“

Maria ho uslyšela a přiběhla.

„Tati, slyšíš mě?“

Magnus otce poplácal po tváři.

Vnímal veškeré detaily, instinktivně si uvědomoval, že jsou důležité.

Oveho tělo bylo teplé.

Ale rty měl promodralé a Magnus nahmatl jen slabý tep.

A na podlaze u pohovky byly zvratky.

„Zavolám záchranku,“ řekla Maria. „Nechte ho ležet, jak je, hlavně ať se neotočí na záda, kdyby ještě zvracel.“

Magnus přikývl.

Strach se v něm šířil jako lesní požár, přinutil ho dýchat rychleji.

„Neumírej, tati,“ šeptal. „Neopouštěj nás ostatní.“

Nás ostatní.

Došlo mu to a bleskově vstal.

Kde je máma?

„Máma,“ vyhrkl Magnus, zatímco Maria volala záchranku. „Kde je máma? Přece by tady tátu takhle nenechala.“

Hlas měl přidušený a pohledem se dožadoval pomoci od Marie, jako by očekával, že se od ní dozví, co se jeho rodičům stalo.

Když Maria uslyšela Magnusovo volání, rychle vešla do domu. Nikdy u Oveho a Irmy nebyla, ale Magnusův hlas ji navedl správným směrem. Proběhla nádhernou kuchyní do útulně zařízeného obýváku, kde našla Magnuse. Proužkované tapety, světlé závěsy, zelené rostliny v hliněných květináčích. To všechno zaregistrovala, než pochopila, co se stalo.

Magnus klečel u pohovky. Ove ležel v bezvědomí na měkkém sedáku.

Maria se během hovoru s operátorem tísňové linky maximálně soustředila.

„Chcete, abychom tam poslali i policii?“

„Ano,“ řekla Maria.

Mám neodbytný pocit, že se tady stalo něco zlého.

Krátce se zmínila o tom, že je sama policistka, a vysvětlila situaci.

Ukončila hovor a řekla Magnusovi:

„Zůstaňte tady. Půjdu se podívat, jestli vaše matka není nahoře.“

„Ale...“

„Žádné ale. Kdyby u Oveho došlo k zástavě srdce, bude potřebovat okamžitou pomoc.“

Musí Magnuse držet stranou. Kromě toho Oveho nemůžou nechat samotného.

Vystoupala dlouhými kroky po schodech, rozhlížela se a hlasitě volala. Rychle se přesvědčila, že Irma v patře není.

Vrátila se k Magnusovi.

„Chodívá si Ove na pohovku odpočinout?“ zeptala se.

Byla to jen náhodná kontrolní otázka. Věděla, že je důležité, aby s ní Magnus mluvil.

Zavrtěl hlavou.

„Táta neodpočívá,“ odpověděl. „Nelehne si, ani když se dívá na fotbal.“

Magnus se rychle napřímil.

„Pokoj pro hosty,“ vyhrkl chraptivě. „Máma si tam dává nabít mobil. Mohla byste se podívat, jestli tam máma není? Možná... sakra, já nevím.“

Maria se podivila, proč si Irma nabíjí mobil zrovna v pokoji pro hosty, ale žádnou doplňující otázku nepoložila. Její vlastní rodiče, zejména matka, také měli spoustu podivných návyků, co se elektroniky týkalo. Například notebook nikdy nikam nepřenášeli, nechávali ho na jednom místě. Proč, to nikdo nechápal, ale prostě to tak bylo.

„Kde je pokoj pro hosty?“ zeptala se Maria.

„Vedle předsíně. Většina lidí si myslí, že jsou to dveře na toaletu, ale...“

Uprostřed vysvětlování se odmlčel.

Maria vyběhla z obývacího pokoje. Nebylo pochyb o tom, které dveře měl Magnus na mysli a proč si lidé mysleli, že vedou na toaletu, a ne do ložnice. Mohla za to jejich velikost a umístění. Maria si letmo vzpomněla na Augusta. Měřil přes metr devadesát a musel by se skrčit, aby dveřmi prošel.

Jakmile Maria překročila práh, do nosu ji udeřil kyselý pach.

Zvratky.

Udělal se Ovemu nevolno i tady? stihla si Maria pomyslet, než vstřebala pohled, který měla před sebou.

Irma ležela na zádech na posteli, přikrytá dekou.

Na hrudi i na polštáři byly zvratky.

Ústa měla dokořán a oči zavřené. Tvář byla bez barvy a bez života.

Na nočním stolku vedle postele se nabíjel mobil.

Maria k ženě rychle přistoupila a dvěma prsty se dotkla jejího krku.

Irma byla úplně studená.

To ne.

Maria zavolala další záchranku.

„Co se děje?“

Magnus se k ní rychle blížil, ale jakmile uviděl svou matku, zastavil se. Uniklo mu slabé zaúpění.

„Zůstaňte, kde jste,“ přikázala mu Maria.

Magnus se sesunul na podlahu, zjevně ho zcela ochromilo, že se jeho nejhorší obavy naplnily. Rodičům se nemohli dovolat, protože se jim stalo něco strašného.

Maria tlumeně mluvila do telefonu. Vyžádala si i soudního lékaře.

Když to Magnus uslyšel, chraplavě vykřikl.

Maria mu položila ruku na rameno.

„Pojďte,“ vyzvala ho. „Vrátíme se k Ovemu.“

Ten totiž ještě dýchá, pomyslela si.

Pro Magnusovu matku už nic udělat nemohli.

Irma Dahlmanová byla mrtvá.

Na některé večírky člověk do konce života nezapomene. Včetně těch, které se musely zrušit nebo odložit.

A právě tak to dopadlo s Augustovými a Mariinými račími hody.

Maria zavolala Augustovi, co s Magnusem našli v domě Dahlmanových: Oveho ve velmi vážném stavu a Irmu už po smrti. Byla to tak strašná zpráva, že se dala jen těžko vstřebat. Na oslavy neměl nikdo ani pomyšlení. Kromě toho se Maria i Ray-Ray museli dát do práce, takže večírku definitivně odzvonilo.

Ale Augustovi se v hlavě honilo něco jiného.

Helene.

Po několika letech mlčení se najednou objeví u jeho domu. A uteče a schová se, jakmile se August přiblíží.

Bylo to tak nepochopitelné, že si skoro myslel, že se mu to všechno jen zdálo.

Jenže já vím, že nezdálo.

Henrik sledoval, jak August ukládá jahodový dort do lednice.

„To je ale hrůza,“ podotkl.

„Co?“

„Jak, co? Myslím ty důchodce, co... ta mrtvá paní a chlapík v bezvědomí. Strašná nehoda.“

August neodpověděl.

Upřímně doufal, že to byla jen nehoda, ale obával se, že to zdaleka není tak jisté. Vzpomínka na Helene, jak se krade po jejich ulici, se v něm prudce střetávala se zprávou o tom, co se stalo Ověmu a Irmě, a obojí dohromady vyvolalo emoční bouři. Jako by se zase propadal do černočerných dnů, kdy přišel o své rodiče. Kdy ztratil své kořeny. Lidi, kteří ho stvořili a od kterých očekával, že mu budou stát po boku ještě mnoho dalších let.

Augusta opět zaplavil smutek.

Přežiješ i bez nich, měl chuť říct Magnusovi. Myslíš si, že ne, ale máme to v sobě. Přežijeme.

„Stejně pořád nějak nechápu, co se jim stalo,“ odpověděl nakonec Henrikovi.

Jak se dostali do tak nebezpečné situace?

V kuchyni se objevila Maria. Přišla se jen převléct z šortek a tílka do džínů a košile. V ruce držela mobil. August viděl, že na něm něco soustředěně čte.

„Další špatné zprávy?“ zeptal se.

Maria zavrtěla hlavou.

„Ne, ne. Jen mi přišel mail ohledně... to je jedno, probereme to později.“

August nedokázal z její tváře nic vyčíst. Měla napjatý výraz, to ale nemuselo znamenat nic špatného. August instinktivně věděl, že nejen on si nechává věci pro sebe. Ale ani on, ani Maria neměli ve zvyku něco dlouho tajit.

Ví, že na ní poznám, že se něco děje, pomyslel si August. A poví mi to, až bude chtít.

Nikdy si neuměl představit, že by vztah mohl být tak jednoduchý a plný porozumění jako ten jejich. Ne že by se vždy na všem shodli, ale téměř nikdy to nevedlo ke sporu. Jejich pohled na svět se lišil, ale uměli si navzájem naslouchat a to stačilo.

S nikým se necítil tak bezpečně jako s Marií. Nejenže ho přijímala takového, jaký je, ona ho za to měla ráda. Něco takového mu bylo dopřáno poprvé. Být bez výhrad milován. Doufal a věřil, že Maria cítí, že on ji miluje stejně.

„Přijdu za vámi do chatky, jakmile skončíme,“ řekla a políbila ho. „Chystáte se tam, ne?“

„Chystáme,“ přikývl August. „Mimochodem, když jsme večírek zrušili, co s Gabriellou? Přijede i tak?“

„Ségra přijede a zůstane do zítřka. Byla už na cestě, když jsem jí volala, takže by měla dorazit každou chvíli.“

„Fajn. Najíme se, až přijede a ty se vrátíš z práce.“

„Kde ji ubytujete?“ zeptal se Henrik a nadzvedl jedno obočí.

„Bude spát v pokoji pro hosty v suterénu,“ odpověděla Maria. „Dám jí klíč, aby se mohla zevnitř zamknout.“

Rychle na Henrika mrkla, dala pusy Sofii, která ležela na dece na zemi, a zamířila ke dveřím.

„Marie, počkej,“ řekl August.

Maria se zastavila. Teplé, zlatavé sluneční paprsky si pohrávaly s jejími vlasy. Světlemodrá košile jí volně splývala přes džíny.

August měl pocit, že mu zásnubní prsten vyskočí z náprsní kapsy.

„Miluju tě.“

A nikdy nepřestanu.

Maria se usmála.

„Já tě taky miluju. Strašně moc.“

Ještě jednou ho políbila a odběhla.

V kuchyni zůstali August, Henrik, Sofia a několik kilo čerstvě uvařených raků.

„Tak co, už je čas na ten přípitek?“ navrhl Henrik.

August se usmál.

„Dobrý nápad,“ přikývl. „Dáme si ho v chatce. Napíšu Gabrielle, kde budeme.“

Henrik popadl kořalku a brambůrky a August uložil Sofii do kočárku. Raci musejí počkat, až se Maria vrátí z práce.

Zvolili jinou trasu než posledně. Došli na konec Kärleksvägen a zabočili na Klovbergsvägen. Obě ulice patřily k takzvanému „starému Hovenäsetu“. Zástavba byla hustší než v okolí a nestál tam v podstatě ani jeden nově postavený dům.

Cestou minuli několik sousedů, kteří byli venku na zahrádce.

„Tak je to zase tady,“ řekla jedna sousedka s pohledem upřeným na Augusta. „Další strašná událost.“

„Už to tak vypadá,“ odpověděl August.

Hned svých slov litoval. Nelíbilo se mu, jak rozhovor začal. *Další strašná událost.* Nejkrásnější kout světa opět zahalila temnota.

Raději přidal do kroku. Letmo se ohlédl a uviděl, že se za ním sousedka zaraženě dívá.

Na drby nemám náladu, pomyslel si. Aspoň ne dnes.

V chatičce bylo horko. Henrik otevřel na druhé straně dvojité dveře, které vedly k moři. Dovnitř zavál čerstvý vzduch a hned se snáz dýchalo. Sofia usnula a August zajel s kočárkem do rohu chatky. Určitě nebude spát dlouho, jen to horko ji unavilo.

V kapse mu v pravidelných intervalech pípal mobil. Hosté potvrdovali, že se o zrušeném večírku dozvěděli, a všichni doufali, že to vyjde někdy jindy. To August také.

Posadil se k vratkému dřevěnému stolu, který loni na jaře koupil v bazaru v Marstrandu. Měl rád věci s příběhem (i když se mu jejich minulost nepodařilo vždy zjistit) a měl rád svou chatku. Jednou vyhořela, ale to už mu připadalo dávno. Léta, která strávil v Hovenäsetu, patřila k nejdramatičtějším a nejprezratnějším v jeho životě, ale poslední rok byl konejšivě harmonický.

A do toho se objevila Helene.

Co chce? pomyslel si August. Co ode mě sakra může chtít?

Henrik vytáhl z chladicí tašky dvě piva. August předpokládal, že v ní má jen kořalku.

„Na rozjezd,“ řekl Henrik. „Pak přejdeme k těžšímu kalibru.“

August přikývl.

„Vyjedeme si na lodi?“ zeptal se Henrik a otevřel si pivo.

„Než začneme pít panáky?“

August ukázal směrem k molu.